

- על דברי הימים ב פרק ט פסוק יח:
וְשֵׁשׁ מַעְלוֹת לְכֶסֶא וְכָבֶשׂ בְּנֶהָב לְכֶסֶא מְאַחֲזִים וְיָדוֹת מְזָה וּמְזָה עַל מְקוֹם הַשְּׂבָת,
פירש רש"י:
וידות מזה ומזה על מקום השבת - כמין מקלות מפאה לפאה מימין ומשמאל
ולסמוך זרועותיו עליהם.
והרי סומכים על משענות הכסא את הפרקים הסמוכים לכף.
- על מסכת מגילה דף לב ע"א:
הגולל ספר תורה - גוללו מבחוץ ואין גוללו מבפנים, וכשהוא מהדקו - מהדקו
מבפנים.
פירש רש"י:
הגולל ספר תורה - מענין לענין, והוא יחיד, וספר תורה מונח לו על ברכיו - גוללו
מבחוץ, העמוד שהוא חוצה לו גוללו, ויגול מצד חוץ לצד פנים, שאם יאחוז עמוד
הפנימי ויגול לצד החוץ - יתפשט החיצון ויפול לארץ.
וכשהוא מהדקו - כשגמר מלגלול ובא להדקו יאחוז בפנימי ויהדק על החיצון, כדי שלא
יכסה הכתב בזרועותיו, שמצוה להראות את [הכתב אל] העם כשמהדקו, במסכת
סופרים.
גם כאן כוונת רש"י לפרק התחתון, שהוא העלול לכסות את הכתב.
- על מסכת סוטה דף ד ע"ב:
מים ראשונים - צריך שיגביה ידיו למעלה.
פירש רש"י:
שיגביה ידיו - ראשי אצבעותיו שיהו המים משפעין לצד זרועותיו.
גם כאן 'זרועותיו' הם האבר הסמוך לכפות הידיים הרטובות.
- על מסכת בכורות דף מד ע"א:
אמר רב: משה רבינו עשר אמות היה, שנאמר (שמות מ) ויפרש את האהל על
המשכן, מי פרשו - משה רבינו פרשו, וכתוב (שמות כו) עשר אמות אורך הקרש.
אמר ליה רב שימי בר חייה לרב: אם כן עשיתו למשה רבינו בעל מום, דתנן, גופו
גדול מאבריו או קטן מאבריו.
פירש רש"י:
בעל מום - דגופו גדול מזרועותיו דהא כל אדם אין גופו אלא שלש אמות באמתו.
רש"י מכנה את האמה בשם זרוע, והרי האמה היא הפרק התחתון.
וכן מצינו שראשונים נוספים רגילים לקרוא "זרוע" לפרק שבין כף היד למרפק. לדוגמה,
כתב בית יוסף אורח חיים סימן כז אות א:
והרמב"ם אף על פי שהוא קורא לעצם שבין יד לקוד"א [מרפק] זרוע...
ואכן כך משמע ברמב"ם הלכות תפילין פרק ד הלכה ב: